

متن پرسش

سلام: با توجه به باب یقظه ی منازل السائرین به نظر می رسد اکثرا مادون یقظه باشند یا اگر هم در یقظه باشند فائز در تکمیل آن نیستند لا اقل فرد باید عامدانه گناه نکند ولی می بینم که بسیاری مبتلای گناه هستند وقتی انسان این باب را مدنظر قرار می دهد و می بیند که حاصل عمرش این بود که دون یقظه باشد حقیقتا اگر پوچ است پوچ تر می شود. من خود بسیار عرفان نظری دوست بودم ولی حال همه برایم هیچ و پوچ است وقتی که در باب اول مانده بلکه دوشستم و این تازه باب اول است که قاعدتا باید آسانترین باب باشد منتها جناب خواجه همان گام اول را آنچنان سخت مطرح می کنند که تا سیه روی شود هر که در او غش باشد. منازل آتشم زد چه کنم عمرم بر باد رفت. حشر دون یقظه ای چه حشری خواهد بود و چه حاصلی دارد تا ابد بدون یقظه در نیام دون یقظه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین که بحمدالله متوجه نقش گناه شده‌اید، در رابطه با برپادادنِ عمر، یقظه مبارکی است و در همین رابطه انسان می‌تواند با امید به رحمت و مغفرت الهی، مسیر دینداری را ادامه دهد بخصوص با ذکر مخصوص ماه شعبان. <https://eitaa.com/matalebevijeh/۲۱۴۷۳> موفق باشید